

[Christmas Møller.]

men den vil snart bringe det naturlige Tilbageslag. Stimulanser efterlader Lege- met i en svagere Tilstand, naar den første Virkning er forbi.

Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl i, at den højtærede Finansminister, jeg har vel Lov til at kalde ham vor egen Snowden, han kommer maaske oven i Købet til at ligne den engelske Finansminister deri, at han snart gaar sin Vej fra det hele, ikke til et Overhus, men et betydelig behageligere Sted hen — at den højtærede Finansminister, den danske Snowden, sikkert er enig i — og alle hans økonomiske Udtalelser har været Udtryk derfor —, at han ikke vilde Inflationens farlige Vej.

Man maa derfor have Lov til at spørge, nu da Rigsdagssamlingen er ved at slutte, og det hele i Virkeligheden er et eneste Spørgsmaalstegn: Hvad er Regeringens Politik? Kriseforliget er nærmest Udtryk for en Inflationspolitik, men paa den anden Side indeholder det udprægede Deflationslove. Og hvorledes vil Regeringen — thi dette er det afgørende økonomisk — i sin økonomiske Politik administrere først og fremmest den Krisefond, som paa en saa afgørende Maade kan faa Indflydelse paa de økonomiske Forhold i Landet? Og endvidere: Hvorledes vil Regeringens og Finansministerens Stilling være med Hensyn til Nationalbanken og dens økonomiske Politik? — to Spørgsmaal, som jo i Virkeligheden hænger overmaade nøje sammen.

Hvad angaar vor Stilling overfor den nuværende økonomiske og politiske Situation, skal jeg om et Øjeblik vende tilbage til det, vi mener økonomisk skal gøres i den nærmeste Fremtid. Ja, jeg kan nøjes med angaaende de Love, som er blevet gennemført, eller som staar overfor deres Gennemførelse, at henvise til Betænkning og Ordførertaler, som er fremsat fra mit Partis Side. Men om den politiske Situation, saaledes som den former sig efter denne Vinters Arbejde, vil jeg gerne sige følgende: Vi ser saaledes paa det konservative Folkepartis politiske Stilling, at vi har en Frihed overfor de andre Partier, som de 3 Partier ikke har indbyrdes. Vi lader os ikke denne vor Frihed fravriste, og vi modtager med ubetinget Kulde enhver Forsikring om, at Forligspartierne nu er færdige med hinanden, fordi de er færdige med Forliget. Mellem dem og os har Forliget sat et Skel, som vi ikke vil kunne nedbryde, uden at det blev en Selvmodsigelse, at vi ikke meldte os overfor de flittige Invitationer, som blev fremsat overfor os. Vi betragter vor Stilling i det

politiske Liv i Dag som værende den, at vi staar som Oppositionsparti, som det eneste egentlige Oppositionsparti. Stillingen er endvidere den, at ikke blot har de tre Partier arbejdet deres Forligsforslag igennem, men i den Lovgivning, som for ganske nylig er gennemført ved Forligene mellem de tre Partier angaaende Skolens og Kirkens indbyrdes Forhold, Tilsynet med Skolen, den fuldkomne Svigten her af Kirkens Indflydelse paa dette Omraade i Hovedstaden, den fuldkomne Svigten, der paa dette Omraade er af Præstens Stilling udenfor Hovedstaden, af Præsten som Institution, som Embedsmand — i denne Lovgivning ser vi et Forlig, som sammen med de økonomiske Forlig og andre Forlig, som er blevet afsluttet, peger hen imod en Politik, som placerer de tre andre Partier paa en helt anden Maade end vort Parti.

Men som det er vigtigt at gøre vor Stilling op indadtil, saaledes vil det ogsaa være af Betydning at gøre vor Stilling op udadtil. Det vil her være naturligt og rimeligt for mig at sige, at der selvfølgelig i vort Parti som i andre er almindelig Tilfredshed med den klare og rene Afgørelse, som blev truffet i Grønlandssagen. Norge foretrak at lade dette Spørgsmaal være et Spørgsmaal, som skulde løses internationalt. I Dag vil der være Grund til at sige, at som Forholdene former sig ude i Verden, ser vi for vort Vedkommende saaledes paa det, at et nært Samarbejde mellem Nordens Lande, hvor man naturligvis maa saavel give som modtage Indrømmelser paa de forskellige Omraader for et Samarbejdes Skyld, vil være lykkeligt for vort Land som for de andre nordiske Lande.

Der er Grund for os til i Dag at pege paa, at den Englandstraktat, som er blevet afsluttet, og som i Virkeligheden var en Traktat, som Erhvervene bestemte mere end Rigsdagen, ikke blev saa gunstig for Danmark, som den kunde være blevet, om Forholdene havde formet sig saaledes, at vi i Tide havde tilrettelagt de Forhold, under hvilke vi skulde forhandle. Der er Grund for mig til at tilføje, at selv om man maaske ikke alle Steder er klar derover, er det givet, at Englandstraktaten paa vigtige Omraader vil betyde — hvad der maaske kommer frem i en nær Fremtid — Baand og Hindringer for den Frihed i Erhvervslivet, som vi i og for sig kunde ønske, vi havde. Vi er ogsaa af den Opfattelse, at det utvivlsomt er rigtigt, at havde man forsøgt, som det er fremhævet fra forskellig Side, at faa Dominions med i Forhandlingerne paa den Maade, at Aftagelse af Produkter hos dem kunde